DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel LXII. ZATERDAG den 1sten AUGUSTUS 1874. No. 31.

GEMENGDE BERICHTEN.

EEN VERSCHRIKKELYKE RAMP.

Den 16den Mei had in Massachusetts een ontzettend onheil plaats. Honderd Engelsche mylen ten westen van Boston ligt het dal van de Mill River. Deze stroom, die ten noorden van Springfield in de Connecticut rivier valt, geeft in de vallei de beweegkracht aan een groot aantal fabrieken in de vyf dorpen Haydenville, Leeds, Williamsbury, Shinnerville en Northampton, waarvan de beide uitersten eene goede twee uur gaans van elkander af liggen. Deze lange reeks fabriekplaatsen wordt door ongeveer 3000 menschen bewoond, terwyl de naburige bergen door 5000 zielen bewoond worden.

Ten einde den watertoevoer voor de machinerie der fabrieken te regelen en binnen het bedwang der fabrikanten te brengen, zyn drie reusachtige reservoirs gemaakt op de plaats, waar in het gebergte de twee stroomen samenloopen, die de Mill-River vormen. Uit deze kunstmatige meren wordt door sluizen de toevoer van het water geregeld, zoodat de rivier niet den eenen dag te veel, den anderen dag te weinig water aanvoert. De reservoirs zyn gemaakt door het sluiten met dyken van drie onder elkander gelegen hoogdalen, waardoor de rivier loopt. In die dyken zyn de sluizen gemaakt. De dyken waren eenige jaren geleden aangelegd en zeer onlangs versterkt, zoo dat men dacht, dat ze zoo veilig mogelyk waren. Deze meening is helaas ongegrond gebleken. Den 16 Mei brak de afsluitdyk van het tweede en grootste meer door, des morgens te 8 uur. De ontzettende watermassa wierp zich op het derde reservoir. De dyken barsten uiteen als waren ze van papier gemaakt en met een donderend geluid stortte deze waterlawine zich nu in het veroordeelde dal. Een der gereden uit het eerste dorp meldt, dat hy, by het hooren van verschrikkelyk donderend gerommel in de verte, uit zyn huis snelde, doch geen water zag. Een muur van opeengestapelde boomstammen, aarde, steenen enz., dertig voet hoog en vele honderde voeten breed, rolde en tuimelde krakend en met onweerstaanbaar geweld, met een snelheid van twintig mylen in het uur, op de dorpen af. Van Haydenville af tot aan de Connecticut-rivier toe, werd alles weggevaagd van de aarde. Er was nauwelyks tyd in de verstverwyderde dorpen om slechts het leven te redden, want behalve het loeiend geluid en de luchtstroom, welke het water voorafging, was er niets dat waarschuwde. In enkele dorpen was de helft der huizen op de berghelling gebouwd en deze huizen bleven boven den vloed. Doch alle bruggen, boomen, fabrieken en gebouwen in het dal zelve werden letterlyk weggemaaid. In het dorpje Shinnerville werden 15 bruggen, 12 fabrieken en 75 woonhuizen weggevoerd door den stroom. Tweehonderd menschen verloren het leven. Geheele huisgezinnen kwamen om en eenige tooneelen waren hartverscheurend.

Onder de voornaamste fabrieken, welke geheel vernield zyn, behooren de volgende: de kopersmeltery van Hayden, Gore en Co., de grootste van het land; de katoenspinneryen en weveryen van de Hayden Manufacturing Company; de Diamond tabaksfabriek; de Nantuck zydespinneryen en weveryen; de Northampton schuierfabriek; de Northampton messenfabriek; de Clement and Hawke's landbouw-instrumentenfabriek; de internationale schroevenfabriek; Skinner's zydefabriek; tal van houtzaag- en meelmolens, enz., enz. De spaarbank van Haydenville verloor onder anderen een groote yzeren brandkast, die 350,000 dollars in geld bevatte en aan de muren was vastgeklonken. De geweldige stroom voerde alles mede, en de kist ligt nu met duizenden andere kostbaarheden in de diepe wateren van de Connecticut rivier.

De gemetselde steenen muur, welke het water van het tweede reservoir afsloot, was 42 voet hoog, 8 voet breed aan den grondslag en 2 voet aan den top. Binnen dezen muur was een grooten aardendyk, 120 voet breed van onderen en 16 voet van boven. Het meertje was 30 voet diep. De sluisbewaarder, George Cheney, had 's morgens kleine barsten gezien in den steenen muur en was onmiddelyk te paard gerend naar het eerste dorp, om alarm te geven. Hy bereikte Haydenville, enkele minuten vóór het water, want de dyk was een paar uur na zyn vertrek doorgebroken.

Door her dorp rennende, riep hy: "Bergt u; de dyk is door, luidt de alarmklok!" Te Williamsbury was het water even spoedig als hy, en het scheelde een haar breedte, dat hy in de draaikolken van den woesten stroom gezogen was. Hy ontkwam echter op hooger grond.

Van alle zyden van Amerika zendt men geld, levensmiddelen en kleederen, naar het verwoeste dal.

Een ooggetuige geeft de volgende beschryving van het storten van den hoogen watermuur op Williamsbury.

"In het kleine dorp in het dal was het dagwerk begonnen. De fabrieken waren gevuld met werklieden en het eentoning gesnor der raderen verkondigde overal dat in deze menschelyke byenkorf weder ongeveer 2500 menschen bezig waren.

Plotseling wordt een donderend geluid vernomen. Men stroomt op straat en ziet den hoogen watermuur naderen, die, dertig voet hoog, hout, aarde en steen voor zich uit stootte en schuim en waterdroppelen als rook omhoog wierp. Het was een oogenblik van onbeschryfelyken doodsangst. Geen redding was mogelyk. Naar de zyde der heuvelen—o; zoo verre weg!—zag men met wanhoop uit. De naderende watermassa sneed den weg naar de bergen af. Het snelste paard zelfs kon den stroom niet ontloopen. Van alle zyden ingesloten hieven de honderden de doodsbleeke gezichten omhoog, om met opgeheven handen aan Gods genade hun lot toe te vertrouwen. Daar stortte het water zich van de hoogte op het dorp. De spookachtige ontzetting van dien wreeden morgen moet onbeschreven blyven. Het gillen van vrouwen en kinderen klonk door alles heen. In stomme, hulpelooze wanhoop zagen sterke mannen den onvermydelyken ondergang; ze konden hun geliefden niet redden. Weldra was er niets te hooren dan het donderend geloei van het alles verbryzelende water. Huizen kraakten, plompten in den stroom en verdwenen; de slachtoffers werden in de draaikolken getrokken, weder naar boven geworpen, rondgezwaaid en gezwierd, voorgoed bedolven, of op hooger gelegen plaatsen geworpen als strootjes door den wind. Niemand kon natuurlyk zelfs denken aan zwemmen. Als men niet te pletter werd geslagen tegen huis of boom, of onmiddelyk verdronk, had men de kans om links of rechts weggeworpen te worden uit den hoogen watervloed, doch geen mensch was in staat zelf iets tot die redding by te dragen. De reusachtige rotsblokken van den afsluitdyk en de grondslagen der huizen werden, als schelpjes door de zee, heen en weder geslingerd. De stroom greep diep geworteldе eiken, rukte ze uit den grond en wierp ze verre weg, gelyk een man een stuk onkruid weg zou werpen. Tegen zware muren beukte de stroom, de nedervallende stukken opnemende en rechts en links slingerde. Hy wierp zich op de fabrieken en greep de zware stoomketels, die door machtige werktuigen waren vastgeschroefd en geklonken, en blies ze als veertjes voor zich uit. Gebouwen werden opgelicht van hun grondslagen en in een oogwenk vernield, yzer en steenen werden tegen elkander vergruizeld en alles in een onherkenbare massa dooreengesmeten. Groote steenen bruggen werden opgenomen en eer ze nog gebroken waren, in hun geheel op volgende bruggen neergeworpen. Al het hout, yzer en steen werden vooruitgestuwd; het water krulde er over heen en gebruikte huizen en bruggen als stormrammen, om alles te vernielen, en zy, die op hoogen grond in veiligheid waren, zagen dezen stroom der verschrikking, met een gerommel als van een aardbeving en een donderend ratelend geluid als van honderd donderslagen, het vruchtbare nyvere dal in een woestyn veranderen, links en rechts gebroken hout en lyken nederwerpende.

Dit ontzettende ongeluk zal menigeen de gelyke ramp in heinnering brengen, welke in 1864 plaats had te Sheffield door het doorbreken van den dyk van het water-reservoir, een onheil, dat op zoo meesterlyke wyze door Charles Reade beschreven is in zyn "*Put yourself in his place.*"

RUILHANDEL IN TOILETARTIKELEN.

Leicht und veränderlich
Sind alle Frauen

zingt de hertog in "Rigoletto", en zal menigeen hem na neuriën, wanneer hy het Engelsche weekblad *the Bazar* inkykt. Dit blad wydt zich schier uitsluitend aan het bevorderen van den ruilhandel tusschen dames, die kleedingstukken, waarin zy reeds vaak gezien zyn, of die zy niet meer noodig hebben, willen verwisselen tegen andere.

Men beweert, dat Amsterdamsche dames overtollige kleedingstukken vaak naar de Raamstraat zenden om aldaar verkocht te worden, en men moet toegeven, dat dit een eenvoudige en practische wyze is om te verhinderen, dat men een rommel nutteloos goed tehuis opeenhoopt. Minder eenvoudig, doch poëtischer, d. i. verlokkender voor de verbeelding, is de methode der Engelsche dames. Zy gaan terug tot den tyd toen geld als ruilmiddel niet bekend was en adverteeren in *the Bazar*, dat zy dit of dat artikel noodig hebben, en daarvoor een ander artikel, dat zy noemen, in ruil wilden geven.

De meeste advertentiën betreffen toiletartikelen, die men tegen andere toiletartikelen ruilen wil; *sealskin jacket* b. v. tegen een fluweelen mantel; een zwart zyden japon byna nieuw tegen een lichtblauw zyden japon, enz., enz. Sommige advertenties zyn allergrappigst.

Duizenden advertentiën worden in de *Bazar* geplaatst en een klein commissieloon wordt aan den uitgever betaald als door zyn tusschenkomst de ruil plaats heeft. De namen der handeldryvende partyen blyven dus geheim, en iedere dame, die voor haar kast staat en verandering in haar toilet wil brengen, kan dus een soort van veiling houden, waaraan al de lezers van de *Bazar* deel nemen.

— Chili heeft onaangenaamheden met Engeland gehad. Volgens het volkenrecht had Chili ongelyk, doch er zullen weinig Engelschen zyn, die de handelwyze van de regeering van Chili niet volkomen goed begrypen en zelfs eenigszins billyken.

De Tacna, een Britsche stoomboot van de *Pacific Steam Navigation Company*, van welke John Hyde kapitein was, verliet den 7 Maart ll. Valparaiso, om langs de kust van Zuid-Amerika naar Los Vilos te stevenen. Het weder was heerlyk, de zee effen, de wind licht. Toen het schip na een paar uur gaans over den boeg ging om van koers te veranderen, bespeurde men dat het naar bakboord diep overhelde. De kapitein gaf last de boot voor den wind te brengen, doch zy luisterde niet meer naar het roer en terwyl alle handen bezig waren om de deklading over boord te werpen, begon de Tacna te zinken, en binnen een halfuur, nadat van koers veranderd was, rustte het schip op den bodem der zee, met 19 passagiers, grootendeels dames uit Valparaiso. De booten had men niet in zee kunnen laten, omdat de touwen, waaraan ze hingen, verward waren en de booten zelve volgeladen waren. Twee

der booten dreven boven, en het meerendeel der bemanning, met den kapitein en eersten stuurman, gelukte het in die booten te komen en naar het strand te roeien. In Valparaiso was de verontwaardiging algemeen, zoowel onder de Engelsche inwoners als onder de Chilianen. De Britsche consul, de heer Drummond Hay, riep een commissie van onderzoek byeen, bestaande uit twee Engelsche zeeofficieren en andere deskundigen, die, na een onderzoek van acht dagen, bevonden dat het zinken van de Tacna het gevolg was van het overladen van het schip, vooral op dek en zelfs op het "hurricanedek;" dientengevolge was het schip op zyde gevallen en als een steen gezonken. De kapitein en de agenten der compagnie, onder wier toezicht het laden geschiedde werden verantwoordelyk gesteld voor deze ramp. Na deze uitspraak maakte kapitein Hyde zich gereed om naar Engeland te vertrekken. Als kapitein van een Engelsche stoomboot, die op volle zee vergaan was, was hy alleen verantwoordelyk aan de rechtbanken van zyn eigen land. Hy vertrok met de Britsche stoomboot Illimani, doch nauwelyks was dit bekend, of Valparaiso en Santiago geraakten in oproer. De Regeering werd scherp veroordeeld, omdat ze "zulk een groot misdadiger", die aan Chili verantwoording schuldig was voor den dood van zoovele burgers van dat land, had laten ontsnappen. De regeering werd door het verontwaardigde volk gedrongen het volkenrecht te schenden. Naar Lota, de haven waar de booten naar Engeland steenkool innemen, werd het bevel getelegrapheerd om kapitein Hyde aan te houden, en terug te zenden naar Valparaiso. Dit geschiedde. Spaansche gevangenissen zyn niet aangenaam, en hy werd geboeid in zulk een kerker geworpen.

De consul eischte dat hy onmiddelyk op vrye voeten zou gesteld worden, en toen dit geweigerd werd, dreigde de heer Reeuebold, minister-resident van Engeland te Santiago, met het onmiddelyk afbreken der diplomatische betrekkingen tusschen Groot-Brittannië en Chili, waarop de regeering "der fatsoenlykste aller Z. Amerik. republieken"—gelyk de *Times* Chili noemt — uit heilzame vrees voor de Britsche vloot toegaf. Kapitein Hyde werd op vrye voeten gesteld en een schadeloosstelling van ƒ300,000 aan hem toegelegd voor zyn onverdiende gevangenschap.

De zaak is dus, zoover Chili aangaat, geschikt. De inhechtenisneming was dus een daad van willekeur, een schending van het volkenrecht, enz. en het is nuttig, dat Chili daarvoor ƒ300,000 betaalt. Doch na de uitspraak van de commissie van onderzoek zal de Britsche rechtbank de zaak niet blauw blauw laten en kapitein Hyde zal dan ongetwyfeld terechtstaan in Londen. Poëtische rechtvaardigheid zou o. a. eischen, dat hy ten eerste veroordeeld werd tot uitbetaling der drie ton van Chili aan de nagelaten betrekkingen van de zestien ongelukkigen, die hy by kalm weer, op een effen zee, onder de golven der Stille Zuidzee heeft begraven.

— De Australische mail brengt thans eenige byzonderheden omtrent de ontvluchting van Rochefort en zyne makkers uit Nieuw Caledonië. Grousset was onder de Commune minister van buitenlandsche zaken; Jourde minister van financiën; Balliere adjudant van generaal Rossel; Pain secretaris van buitenlandsche zaken; Granthille commandant der nationale garde. Toen zy Sydney bereikt hadden, werden de vluchtelingen het voorwerp der levendigste belangstelling. Men was natuurlyk zeer nieuwsgierig naar de omstandigheden, waaronder zy ontsnapt waren. Doch hoe mededeelzaam ook op andere punten, Rochefort en zyne makkers weigerden ook het geringste medetedeelen aangaande de wys, waarop zy het land hunner ballingschap hadden verlaten. Zy gaven voor, dat zy niemand van medeplichtigheid beschuldigd wenschten te zien. Het vaartuig, waarmee zy ontvluchtten, was de P. C. E., en ongeveer op de volgende wys greep, luidens berichten der Australische bladen, die ontvluchting plaats.— Rochefort en zyne makkers hadden verlof gekregen om te gaan visschen en zy stuurden hun boot naar de plaats waar de P. C. E. voor anker lag, binnen het rif dat het Nieuw Caledonische eiland omgeeft. Zy kwamen langs zy van de bark, die gereed was om onder zeil te gaan, klommen aan boord en wisten zich schuil te houden tot het schip goed en wel in zee was. Het eerst werd van de ontsnapping der ballingen alarm gemaakt door een logementhouder te Noumea. Met Rochefort toch was tegelykertyd een Duitscher op den loop gegaan, wiens naam niet wordt opgegeven en die den logementhouder eene aanzienlyke som schuldig was. De bark P. C. E. was reeds vertrokken, maar toch nog in zicht, toen het bekend werd dat er gevangenen werden gemist. Terstond werden alle schepen in de haven streng doorzocht, want men verzekerde dat er in het geheel 14 gevangenen gemist werden. Des middags was de bark P. C. E. weggezeild en men nam aan, dat de gevangenen aan boord van het schip waren gekomen, toen het nog voor anker lag. Het schip bleef in zicht tot des namiddags 4 uren, terwyl men aan wal met zoeken bezig was, doch men deed geene poging om op het vaartuig jacht te maken. De gouverneur van Nieuw-Caledonië was juist op het land. Hy keerde den volgenden dag naar Noumea terug, maar achtte het toen te laat, om een oorlogschip ter vervolging uit te zenden. Volgens mededeeling van de bemanning van de P. C. E. kwam de hofmeester of de stuurman van de bark, toen het schip 15 mylen buiten het rif was, toeval lig in het ziekenkwartier, en vond hy daar de mannen, die zich schuil hadden gehouden. Men zegt, dat de kapitein en de stuurlieden terstond na de ontdekking beraadslaagd hebben of het noodzakelyk en verkieslyk was naar Noumea terug te keeren. Dit plan werd evenwel niet ten uitvoer gebracht. Het blykt dat niemand aan boord met de namen der vluchtelingen bekend was en alleen doordat men in een oud exemplaar van de *Bow Bells* een portret van Rochefort vond, werd men gewaar, welke aanzienlyke passagiers men aan boord had. Een der schepelingen vestigde de aandacht van Rochefort op zyn gelykenis met dat portret en deze zeide: "dit is volstrekt niet opmerkelyk, want ik ben graaf Victor Henri de Rochefort Lucay." Rochefort (die geen Engelsch spreekt, wat Grousset en Jourde wel doen) zocht te betoogen, dat men in Australië niet bevreesd behoefde te zyn voor de ontvluchting der gewone misdadigers, die naar Nieuw-Caledonië waren gedeporreerd. Hy zeide dat op het eiland de toestand der politiek-veroordeelden en die der misdadigers geheel verschillend was en dat, al hadden zy (politiek-veroordeelden) weten te ontsnappen, dit nochtans voor de anderen gedeporteerden geheel onmogelyk was. De kapitein der P. C. E. legde de verklaring af, dat de communisten geheel buiten zyn voorkennis en zonder zyne hulp aan boord waren gekomen, doch dat zy later hunne vracht hadden betaald.

Weinige dagen nadat de vluchtelingen te Sydney waren aangekomen, zond de Fransche consul te dier plaatse, G. E. Simon, een schryven aan den *Herald*, waarin hy het publiek, dat, gehoor gevende aan een zeker soort van edelmoedigheid, gevaar liep zich een valsch denkbeeld te vormen van de ontvluchten, in herinnering bracht, dat zy niet als "ballingen of politieke misdadigers" in den gewonen zin dier woorden moesten worden beschouwd, maar veroordeeld waren wegens misdryven, die ten allen tyde volgens de crimineele wetten van hun land waren gestraft, te weten plundering, brandstichting, moord op gyzelaars gepleegd, enz., en dat deze mannen aan die misdryven medeplichtig waren. In de *Empire* gaf Henri Rochefort ten antwoord, dat hy wel niet Simon wegens laster voor de rechtbank zou dagen, maar hem niettemin diep verachtte. Hy beschuldigde Simon van bedrog, want deze wist zeer goed, dat zy slechts politiek veroordeelden waren. Hy verweet hem, dat hy onder allerlei regeeringen (ook onder die van Rochefort zelven) consul was en consul bleef, enkel om zyn traktement te behouden, en hoopte dat het vrije land van Australië politiek veroordeelden zou beschermen. De overige vluchtelingen antwoordden in denzelfden geest. Grousset schreef in zyn brief: "Zoo wy gewone vluchtelingen zyn, laat hy onze uitlevering eischen en ons aan den gouverneur van Nieuw-Caledonië terugzenden. Zonder vrees wachten wy den uitslag van dien eisch af, die toch niet twyfelachtig zyn kan, wanneer de Fransche consul gelyk heeft."

Door de openbaarmaking van Simons brief heerschte te Sydney eenige meerdere sympathie voor Rochefort en zyne makkers. Er werd eene meeting gehouden, die zeer schaarsch werd bezocht en waarop een "adres van welkomst" werd aangenomen. Dit werd later door eene deputatie van acht burgers Rochefort aangeboden en by diezelfde gelegenheid werden aan Rochefort, tot een aandenken aan hun verblyf te Sydney, eenige soorten, van gouderts aangeboden, en aan Grousset een wandelstok.

De Australische mail voegt er niet by of aan dit laatste geschenk ook soms eene diepere beteekenenis was verbonden.

— Dat de procedure in zake het Tichborne-geschil nog voortdurend in Engeland zoo de aandacht bezig houdt, dat laat zich voor een goed deel verklaren door 't vaak geestige en vermakelyke van den pleittrant van dr. Kenealy, des claimant's (Tichborne's) verdediger. De groote belezenheid en gevatheid van dezen uitstekenden advocaat brengen kleur en leven in de eindelooze pleidooijen, en doen een talryk auditorium steeds aan zyn lippen hangen. Wil men een staaltje van de spiegelgevechten die byna dagelyks in de gerechtszaal tusschen regters, jury en pleiter geleverd werden, zoo leze men de volgende passage uit het verslag van een der jongste zitingen:

Dr. Kenealy had, tot verklaring van de wonderbare geheugenloosheid zyns clients, de stelling geopperd, dat naarmate de mensch in vleeschelyken omvang toeneemt (de claimant is een monster van corpulentie), zyn geheugen en verstand afnemen. Hierop:

De lord chief justice: "Deze stelling is my nieuw, dr. Kenealy. Het zou my aangenaam zyn, indien gy haar met eenige gezaghebbende uitspraken kondet staven".

Dr. Kenealy: "Waarlyk, mylord kapittel en vers kan ik u niet noemen. Had ik geweten, dat uw lordschap my op dit punt interpelleren zou, zoo zou ik my voorbereid hebben. Op het oogenblik kan ik geen autoriteiten voor myn stelling aanvoeren".

De lord chief justice: "Ik voor my ben van gevoelen, dat er heelwat dikke menschen zyn, die waarlyk in helderheid van hoofd niet behoeven onder te doen voor magere".

Dr. Kenealy: "En ik heb altoos gemeend, dat vetheid en stompzinnigheid zamengaan".

De lord chief justice: "Ik zou u toch een paar voorbeelden kunnen noemen van menschen, die zeer vet en toch snedig zyn".

Dr. Kenealy: "Zeker! Falstaff (de voornaamste komieke figuur in sommige van Shakespeare's drama's) was een buitengewoon slim en snedig man. Maar herinner u eens uw schooldagen, en zeg my, of de dikste jongen van de klasse niet in den regel de domste was. Hy was misschien zeer bemind, en iedereen had medelyden met hem; maar leeren kon hy niet. Zoo althans is de algemeene opinie".

De lord chief justice: "Zou het niet veeleer een algemeen vooroordeel wezen?

Dr. Kenealy: "Julius Caesar had een goed oordeel over menschen; en Shakespeare laat hem zeggen:

Let me have good men about me, that are fat;
Sleek-headed men, and such as sleep o' nigths.
Yond' Cassius has a lean and hungry, look.

Ik houd my overtuigd, dat, zoo gy de geschiedenis wilt naslaan, gy vinden zult, dat dikke menschen over het geheel niet schitteren door verstand".

Een lid van de jury: "Er zitten een paar dikke menschen in deze jury". (Gelach.)

Dr. Kenealy (ironisch): "Dat kan ik niet gelooven. Ik zie er geen een. En daar ben ik bly om". (Gelach.)

Het lid van de jury: "Nu, zie dan onzen foreman maar eens aan!" (Gelach.)

Dr. Kenealy: Kom, kom! Laat geen uwer zich laten wysmaken dat hy dik zou zyn!" (Gelach.)

De lord chief justice: "Ik wil van levende menschen niet spreken. Doch ik kan u advocaat Wilkins herinneren".

Dr. Kenealy: "Advocaat Wilkins was ontegenzeggelyk een zwaar gebouwd man, grof van beenderen. Maar dik of vet zou ik hem niet genoemd hebben. En ik geloof, wanneer wy de leden van de Britsche baile eens de revue lieten passeren, dat we meer magere dan vette heeren zouden ontmoeten".

De lord chief justice: "Dat komt doordat wy allen zoo hard werken moeten".

Regter Lush: "Als wy nog veel zulke woordenwisselingen hebben, als deze, dan zullen wy allen nog magerder worden dan we al zyn!" (Gelach.)

Dr. Kenealy: "Juist, mylord! Maar dan zult gy allen ook verstandiger zyn geworden". (Luid gelach.)

Hier nam het pleidooi een andere wending. Het publiek had schik gehad, regters en jury hadden zich min of meer geërgerd, en dr. Kenealy had, als gewoonlyk, het laatste woord.

— Onder het opschrift "Een boom tegen de koorts" is in het *Zondagsblad* melding gemaakt van een boomsoort in Australie groeijende, die in hoogte den Straatsburger domtoren te boven gaat en de eigenschap heeft van schadelyke uitdampingen van moerassen tegen te gaan en alzoo moeraskoortsen te voorkomen. Die boomsoort, *Eucallyptus amigdalina*, is overgeplant aan de kaap de Goede Hoop in Algerie en op Cuba in moerassige streken, waar koortsen veelvuldig heerschten en sedert die overplanting zyn er de koortsen verminderd

---

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 31 July 1874.

NAMENS den Heer Gouverneur wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 8 Augustus a. s., als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 16 oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op pœne als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

Administratie van Financien.

Gouvernements Wissels.

OP aanstaanden Dingsdag, den 4 Augustus dj., zullen door het Gouvernement dezer kolonie verkocht worden Wissels op het Ministerie van Kolonien, ten bedrage van *Twintig Duizend Gulden* (*f* 20,000), betaalbaar *dertig dagen nazigt* en af te geven onder dagteekening van den 8 Augustus 1874; zullende:

— het aanbod van agios, als gebruikelyk, in decimalen met geheele centen te berekenen, worden aangenomen.

— de hoegrootheid der wissels, naar verkiezing van de belanghebbenden, worden bepaald, echter voor geen minder bedrag dan van *Vyftig gulden* (*f* 50) en met geene andere breuk dan van *Vyf Gulden* (*f* 5).

Die daarin gading hebben gelieven zich ter Administratie van Financien met beslotene biljetten van inschryving te vervoegen op bovengemelden datum, uiterlyk tot en met het vallen van het middagschot.

De belanghebbenden worden geinformeerd dat ordonnantien ten laste van de koloniale kas in voldoening der bedragen van de wissels zullen worden aangenomen en worden verzocht om by de opening der biljetten tegenwoordig te zyn of wel zich te doen vertegenwoordigen.

Curaçao den 31 July 1874.
De Administrateur van Financien,
GORSIRA.

Administratie van Financien.

Publieke Inschryving.

BENOODIGD zynde tot het bakken van brood voor het Garnizoen, enz., eene hoeveelheid van meer of min *Zes duizend ponden Tarwe meel*, leverbaar in het Magazyn, zoo zal de leverancie daarvan, by aannemelyke aanbieding, aan den voordeeligsten inschryver worden verleend, overeenkomstig de bepalingen voorkomende in de Gouvernements beschikking van den 10 September 1853, N°. 470, (zie Publicatie-blad N°. 5).

De beslotene biljetten van inschryving, waarin de merken der vaten moeten worden vermeld, zullen met de onderscheidene monsters ter Administratie van Financien worden aangenomen op aanstaanden *Dingsdag, den 4 Augustus d. j.*, uiterlyk tot en met het vallen van het middagschot, *zullende de biljetten, waarin de aan te biedene pryzen niet duidelyk vermeld, doorgehaald of veranderd zyn, alsmede die, waarin de merken der vaten niet opgegeven zyn, niet in aanmerking komen.* Wordende den belanghebbenden bekend gemaakt dat van het gewigt van elk vat meel voor *tarra* zal worden afgetrokken zoo veel ponden als by het nawegen van twee of drie vaten dezelven zullen bevonden worden te wegen, en verzocht by de opening der biljetten tegenwoordig te zyn of wel zich te doen vertegenwoordigen.

Curaçao den 31 July 1874.
De Administrateur van Financien,
GORSIRA.

Lyst van de ter Postery alhier liggende brieven, aangebragt gedurende de laatste acht dagen.

Agustin Bethencourt, Miguel A. Baralt, Luis Bicinette, Isaac Brandon, Luis Ma. Diaz, J. M. Gonzalez & Co., John D. Henriquez, Guillermo Leyba, I. Valencia & Co., Isaac Valencia, H. Scheidelaar.

Curaçao den 31 July 1874.
De Commis belast met de Post-directie,
J. F. K. VAN EPS.

FAILLISSEMENT.

VERIFICATIE VAN SCHULDEN.

TER voldoening aan het bevelschrift van den Heer Regter Commissaris in het faillissement van ANTONIO LOPEZ, koopman te Curaçao, worden hierby alle bekende en onbekende schuldeischers in gemelden boedel, de bevoorregte en de pand of hypotheek hebbende daaronder begrepen, byeengeroepen tegen Maandag den zeventienden Augustus e. k. des middags ten 12 ure ten Raadhuize alhier in de zaal waar het Hof van Justitie zyne gewone teregtzitingen houdt, ten einde alsdan over te gaan tot de verificatie der schuldvorderingen in der faillieten boedel.

Curaçao 31 July 1874.
De Curator,
A. M. CHUMACEIRO Az.

IN den jare 1800 vier en zeventig den twee en twintigsten July ten verzoeke van Johan George Statius Muller, wonende te Curaçao, als curator in de onbeheerde nalatenschap van wylen Jacobus Dionisius Sillé geboren te Curaçao, aldaar gewoond hebbende en in het jaar 1800 acht en vyftig overleden,

Heb ik, Johan Kums, Deurwaarder by het na te melden Hof, wonende te Curaçao, krachtens het vonnis van verstek met bevel tot eene tweede oproeping door gemeld Hof op den derden July 1800 vier en zeventig uitgesproken op de door den requirant genomene conclusie na de niet-verschyning van de gedaagden op de eerste oproeping

GEDAGVAARD

Alle bekende en onbekende belanghebbenden in de onbeheerde nalatenschap van wylen genoemden Jacobus Dionisius Sillé,

Om by voorafgestelden Praktizyn te verschynen ter teregtzitting van het Hof van Justitie in de kolonie Curaçao in het Raadhuis op Vrydag den negen en twintigsten January 1800 vyf en zeventig des voormiddags te negen ure,

ten einde:

Aangezien de requirant verlangt om van het beheer door hem in voormelde hoedanigheid gevoerd aan de belanghebbenden rekening en verantwoording te doen en dezen hem gedeeltelyk onbekend zyn,

By vonnis van het Hof voornoemd eenen Regter Commissaris te hooren benoemen ten overstaan van wien die rekening door den requirant zal geschieden en verder tot het opnemen, debatteren en sluiten dier rekening, te procederen volgens het voorschrift der wet, welke rekening met de bescheiden door den requirant ter Griffie van voormeld Hof is nedergelegd, eindelyk te hooren uitspraak doen omtrent de kosten;

Zullende de requirant in zyne hoedanigheid van Praktizyn by meergemeld Hof, zelf in deze als zoodanig occuperen.

Afschrift van dit exploit, hetwelk twee malen zal worden geplaatst in het weekblad de Curaçaosche Courant, heb ik, Deurwaarder voornoemd, aangeplakt aan de vergaderplaats van meergemeld Hof, alles als bepaald by voormeld vonnis van het Hof; zynde de kosten voor my, Deurwaarder: Vyf gulden, als:

Exploit	*f* 3 —
Schryfloon	„ 1 —
Plaatsing in de Cur. Courant	„ – 50
Aanplakking	„ – 50
	f 5 —

De Deurwaarder,
KUMS.

BEKENDMAKING
EN
WAARSCHUWING.

AANGEZIEN wilde katten, konynen en roofvogels aan den ondergeteekende op zyne plantage GROOT PISCADERA veel schade veroorzaken, zal hy op die dieren met scherp laten schieten en daarvoor zyne geheele plantage als jagtterrein gebruiken.

Ter voorkoming van ongelukken *verzoekt* en *waarschuwt* hy dus een ieder om op de genoemde plantage GROOT PISCADERA niet te komen dan langs den weg leidende naar de woning van gemelde plantage. Zullende ook noch hy, noch degenen, die voor hem jagen zal, verantwoordelyk blyven of schadevergoeding geven voor vee van anderen, die op zyne gronden komen en aldaar per ongeluk gekwetst of gedood worden.

Curaçao den 29 July 1874.
S. E. CURIEL.

Publieke Verkooping.

OP Donderdag, den 13 Augustus eerstkomende, des middags ten twaalf ure, zal voor het gebouw van de Hypotheekbank, ten overstaan van den Notaris *J. W. Heldewier Vignon*, worden verkocht:

HET HUIS No. 243, gelegen in de Willemstad, Kuiperstraat, aankomende den Heer S. L. MADURO JR.

De veilconditien en koopbrieven liggen van heden af ter inzage by den Notaris, terwyl het huis van af aanstaanden Maandag ter bezigtiging zal zyn.

Curaçao den 30 July 1874.

TE HUUR

HET ONDERHUIS No. 279 genaamd *VIVIR CONTENTO*.

TE KOOP
by H. Scheidelaar

COMPOSITIE BLADEN voor schepen van 12 tot en met 20 onc. met derzelver spykers. BLADEN ZINK met derzelver spykers. STAAFKOPER van verschillende afmetingen enz. enz. enz.

Otra Banda Smidsstraat No. 49.

TE KOOP
by E. M. Curiel & Co.,
KEROSENE OLIE
in blikken van 5 gallons
á *f* 4.— per blik.

□ "DE VERGENOEGING"
MAANDELYKSCHE VERGADERING
op Zaturdag den 1 Augustus 1874.

Dienstbeurt als Bestuurder
by de Spaar- en Beleenbank.
Zaturdag den 1 Augustus 1874.
De Heer H. C. Jones.

C U R A Ç A O.

Vaartuigen in- en uitgeklaard in de laatste acht dagen.

INGEKLAARD.—*Juli.*

24 ned. bark Graciella, 8 t., Martis, Bonaire.
„ „ San Pedro, 9 t., Boezem, „
„ schr. Comercio, 74 t., Aarsen, Vela de Coro.
„ bark Experiencia, 8 t., Hart, Bonaire.
25 ven. „ Joven Ademar, 8 t., Gomez, Vela de Coro.
ned. „ Minerva, 9 t., Gaërste, Aruba.
„ schr. Mirtabelia, 32 t., Martis, Marac.
„ „ Porteña, 39 t., Ernst, Barcelona.
„ „ Carmelita, 118 t., van Grieken. Suriname.
ven. bark Teolinda, 12 t., Gomez, V.d.Coro.
26 duits. stoomb. Franconia, 2400 t., Keyn, Colon.
27 ned. bark Mary, 5 t., Boezem, Bonaire.
„ „ Nicasia, 5 t., Boezem, „
„ schr. Margaritha, 56t., Dam, LaGuayra.
„ „ Bella Petra, 8 t., Gomez, Aruba.
28 „ „ Manaure, 45 t., de Windt, Marac.
„ „ Rover, 29 t., Quast, Bonaire.
„ „ Carmelita, 7 t., Roos, Aruba.
29 ven. „ Sultana, 56 t., Monteverde, Barcelona.
eng. schr.br. Edith Grant, 253 t., Richardson, Liverpool.
31 ned. boot Vision, Goeloe, Bonaire.
ven. schr. Ciudad Bolivar, 90 t., Agrente, Cumana.
ned. „ Francisca, 5 t., Piar, Bonaire.

UITGEKLAARD.—*Juli.*

24 ned. schr. Elvira, Iribadi.
25 „ „ Rover, Quast.
„ „ Francisca, Piar.
„ „ 9 de Agosto, Prince.
„ bark Graciella, Martis.
„ schr. Leonor, Kalkreuter.
26 duits. stoomb. Franconia, Keyn.
27 eng. schr. brik Emma Dean, Plumner.
duits. „ „ Antelope, Hubert.
28 ven. bark Teolinda, Gomez.
duits. stoomb. Maracaibo, Tischbein.
ven. bark Leonor, Levi.
ned. schr. Bella Petra, Gomez.
„ bark Minerva, Gaerste.
ven. „ Joven Ademar, Gomes.
29 ned. schr. Josefina, Perret Gentil.
„ bark Mary, Boezem.
30 „ „ Experiencia, Hart.
„ „ San Pedro, Boezem.
„ schr. Mirtabelia, Martis.
„ bark Nicasia, Boezem.

AANGEKOMEN: Zondag, den 26 Juli, van Colon, het Stoomschip van de H. A. S. M. *Franconia*, kapitein *Keyn*, en is Maandag morgen naar St. Thomas vertrokken.

Aangekomen passagiers met de *Carmelita*, kapitein *van Grieken*, van Paramaribo: de Heer *J. C. S. van Eps*, gepensioneerd Majoor der Infanterie, echtgenoot en zes kinderen; de Heer *P. T. Boer*, gepensioneerd Kapitein der Artillerie, echtgenoot en een kind; de 1e. Luitenant der Infanterie by het Garnizoen te Suriname *A. Conradi*, echtgenoot en drie kinderen; de 2e. Luitenant der Infanterie, overgeplaatst by het Garnizoen op Curaçao, *D. de Vries Reiling*, echtgenoot en twee kinderen; Jufvrouw *H. Ecker*; een militair en drie bedienden.

Lading met de *Franconia* naar Europa: 3000 zakken Koffie, 45 balen Katoen en £ 5000 in specie.

— Het Engelsche jury-systeem brengt zyne eigenaardige bezwaren niet alleen in Engeland, maar ook in de Engelsche koloniën mede. In Canada, waar vele Franschen wonen, die geen woord Engelsch verstaan, worden vele rechtszaken behandeld door een jury "de medietate linguae", die uit 6 Franschen en 6 Engelschen bestaat. Voor een dergelyke jury te Montreal werd onlangs een proces behandeld, dat de heer Mousseau den heeren Dougall, directeuren van het dagblad *the Montreal Witness*, aandeed, wegens lasterlyke aantygingen. De advocaten spraken de jury achtereenvolgens in het Fransch en Engelsch toe, doch het Fransch der advocaten schynt niet volkomen deugdelyk te zyn geweest, want nadat de jury eenige oogenblikken weg was geweest, om over hun uitspraak te raadplegen, kwamen de twaalf terug, verklarende, dat de zes Engelsche gezworenen van de zes Fransche, en de zes Fransche van de zes Engelsche geen woord verstaan konden. Een beëedigde tolk werd hun nu verstrekt, doch ook deze schynt niet duidelyk te zyn geweest, want toen de jury in de gerechtszaal terugkwam, verklaarde een Fransch gezworene: *Monsieur Moussau est non coupable* en een ander zeide: *Monsieur Mousseau est bon homme*, terwyl drie anderen in het Engelsch uitriepen: "de heer Mousseau is onschuldig". De rechter maakte het hun thans duidelyk, dat de heer Mousseau niet te recht stond, doch de heeren Dougall, directeuren van het blad, dat van laster beschuldigd was. Een licht ging nu op voor de jury, die nu onmiddelyk de directeurs schuldig bevond.

— De *New-York Herald* bevatte dezer dagen een bericht uit Mexico dd. 18 Mei jl. Daarin werd medegedeeld, dat de burgermeester van Jacobo, gelegen in de provincie Linalva, José Maria Bonilla en diens vrouw, verdacht van toovery, in verzekerde bewaring had genomen. Na onderzoek der zaak, waarby hunne schuld was gebleken, had hy beiden levend verbrand. Het officieele blad, de *Diario*, bevestigt deze schanddaad; het voegt er nog een dergelyk bericht by, meldende dat de scherprechter nog een bejaarde vrouw en haar zoon, die zich aan dezelfde misdaad hadden schuldig gemaakt, op den brandstapel had geplaatst.

Gedrukt ter Drukkery van
A. L. S. MULLER &
C. J. & A. W. NEUMAN Fz.